

— Μὴ θυμόνετε, φίλε μου, ὑπέλαβεν ἡ ἀτυχὴς νεᾶνις· πάντοτε δὲν ὑπακούω εἰς τὰς διαταγὰς σας; δὲν εἶμαι πρόθυμος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν; τώρα ὅμως, καθὼς σὰς εἶπον, δὲν δύναμαι νὰ μείνω περισσότερον... Διατηρεῖτε ἀκόμη τὴν ὀργὴν σας; Εἰπέτε μοι...

— Ἐγώ! ὄχι, κόρη μου, ὄχι, ἀπήντησεν ὁ κόμης ὅστις ἐφαίνετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον πρᾶυνόμενος. Δὲν δύναμαι νὰ σὲ κρατήσω πλέον· πῆγαινε.

— Ἀλλ' ἰδοὺ μὲ ὁμιλεῖτε ἀκόμη μὲ δυσαρέσκειαν...

— Ἐγώ! ὅταν σοὶ λέγω ὄχι!

— Μειδιάσατε λοιπὸν ὀλίγον...

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις, ἔστω! εἶπεν ὁ κόμης μειδιῶν.

— Αἶ! τώρα φεύγω εὐχαριστημένη.

— Πρὶν φύγης ὅμως, θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοὶ κάμης μίαν χάριν· μοὶ τὸ ὑπόσχεσαι;

— ὦ! λέγετε μόνον.

— Διατί ἔπαυσας τοῦ νὰ μοὶ φέρης τὸν υἱὸν τῆς κυρίας σου;

— Νὰ ᾔσθε βέβαιος ὅτι δὲν τὸ κάμνω ἐξ ἐπίτηδες.

— Ἀφοῦ ἔχει οὕτως, αὔριον, ὅταν ἔλθης, νὰ τὸν φέρης μαζίη σου.

— Διατί;

(Ἐπεται τὸ τέλος) Α. Γ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΤΑΔΙΚΟΥ ΛΩΘΟΤΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

I

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1828, περὶ τὴν δευτέραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, αἱ ἐξοχικαὶ οἰκίαι αἱ κατὰ μῆκος τῆς Καρόννης καὶ μετὰξὺ τῆς Ρεβέλλης καὶ τοῦ Καδιλιάκ κείμεναι, ἦσαν βεθυθισμέναι εἰς τὴν ἡσυχίαν ἐκείνην ἣν ἀγνοεῖ ὁ ὕπνος τῶν πόλεων, καὶ διαρκούσης τῆς ὁποίας, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τοῦ Δελίλ, δὲν βλέπει τις εἰμὴ τὴν σκοτίαν καὶ δὲν ἀκούει ἄλλο εἰμὴ τὴν σιωπὴν.

Μεμονωμένον τι περίπτερον ἐν μέσῳ κήπου μετρίας ἐκτάσεως ἐφαίνετο ἐξαίρουμένον τῆς γενικῆς ἡσυχίας. Εἰς τὴν ἀνατολικὴν γωνίαν τῆς οἰκοδομῆς ἐκείνης, παράθυρόν τι τοῦ πρώτου ὀρόφου ἄφινε νὰ διέρχεται λάμψις τοσοῦτον ἀμυδρὰ ὥστε, εὐρισκόμενός τις ὀλίγον ἀπωτέρω, ἔπρεπε νὰ παρατηρήσῃ προσεκτικῶς ὅπως βεβαιωθῇ περὶ τῆς ὑπαρξεώς της. Περίεργός τις, ἐὰν κατῴρθωνε νὰ ἀναβῇ τὸν τοῖχον, νὰ ἀναρρίχηθῇ κατόπιν μέχρι τοῦ ἐξώστου τοῦ παραθύρου ἐκείνου καὶ νὰ μείνῃ ἐκεῖ αἰωρημένος, θὰ ἀντήμειδεν ἀρκούντως τὸν κόπον του διὰ τῆς παρουσιαζομένης εἰς τὴν περιέργειάν του μυστηριώδους εἰκόνης. Διὰ τῆς ῥωγμῆς τῶν ἐκ κυανῆς μετὰξης δύο παραπετασμάτων, ὁ ὀφθαλμὸς ἠδύνατο νὰ διῶδῃ τὸ ἐσωτερικὸν ὑπνοδωματίου διεσκευασμένου μετὰ κομψότητος καὶ ἡδέως φωτιζομένου ὑπὸ λυχνίας. Ἐπὶ κλίνης εἰς τὸ βάθος εὐρισκομένης, γυνή τις, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας καὶ τῆς καλλονῆς, ἐκοιμᾶτο ὕπνον τοῦ ὁποίου ἡ πυρετώδης ταραχὴ ἐπρόδιδε συγκίνησιν ἐκ τῶν ἐπιμάνων ἐκείνων αἵτινες οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν διακόπτουσι τὸν στιγμιαῖον λήθαργον τοῦ αἰσθάνεσθαι καὶ τοῦ σκέπτεσθαι. Πλησίον αὐτῆς, ἀνθρωπός τις ὠχρομέτωπος καὶ ἐρρύτιδωμένος ὑπὸ γήρατος, ἠγρύπνει ἀκίνητος καὶ ἄφωνος. Τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ἀναστέλλων τὴν ἀναπνοήν του καὶ συνέχων διὰ τῆς χειρὸς τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας του, κατεσκόπευε μετ' ἀπαισίας ἀπληστίας τοὺς ἀσυναρτήτους λόγους τοὺς ὁποίους ὀδυνηρὸν ὄνειρον ἀπέσπα ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς νεαρᾶς γυναικὸς.

— Τὸ ὄνομά του! δὲν θὰ προσφέρῃ τὸ ὄνομά του! εἶπε καθ' ἑαυτὸν μετὰ ματαίαν προσδοκίαν καὶ περιφέρων βλέμμα ἐν τῷ ὁποίῳ ἐξήστραπτεν ἀνίσχυρος λύσσα.

— Ἀρθοῦρε, ἐψιθύρισεν ἐκείνη, ὡς ἐὰν μοιραία δύναμις ἐθραυσεν αἰφνιδίως τὴν τελευταίαν σφραγίδα τὴν προστατεύουσαν ἀκόμη μυστικὸν ἡμιαποκαλυφθὲν ἐκ τῶν ἐκμυστηρεύσεων τοῦ ὕπνου.

— Ἀρθοῦρος, ἐπκνέλαβεν ὁ γέρων ὀρθούμενος ἀποτόμως ὡς ἐὰν τὸ ὄνομα ἐκεῖνο ἦτο ἐγχειρίδιον ἑτοιμον νὰ διαπεράσῃ τὸ στῆθός του. — Ἀρθοῦρος Δωδιάν! καὶ ἡρ-

νούμην νὰ τὸ πιστεύσω. Ἀρθοῦρος! ὦ, πόσον ἐλεεινὸς τυφλὸς ἤμην!

Ἀπέμαξε διὰ σπασμωδικοῦ κινήματος τὸν ὑγραίνοντα τὸ πελιδνόν του μέτωπον ἰδρωτὰ, καὶ κύπτων ἐπὶ τῆς κλίνης ἐκείνης ἥτις ἦτο δι' αὐτὸν ἀπαισιωτέρα τάφου ἀνοικτοῦ, ἐπλησίασεν ἐκ νέου τὸ ὠτίον του πρὸς τὸ δροσερὸν καὶ θελκτικὸν στόμα ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξήρχοντο δηλητηριώδεις λέξεις.

— Δὲν θέλω πλέον, ἐψέλλισεν ἡ νεαρά γυνὴ ἀγωνιώσα νὰ ἀνασηκωθῇ ῥιψοκινδυνεύεις τὴν ζωὴν σου... ἀδιάφορον διὰ τὴν ἰδικήν μου, ἀλλὰ σὺ... ὄχι, δὲν θέλω πλέον... ὑποπτεύεται... θὰ σὲ φονεύσῃ!

Ἐξέφερε πεπνιγμένον ὁλολυγμὸν, ἀντριχίασεν ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν, καὶ ἀνεκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης διὰ κινήματος ἀγωνιώδους. Ὁ γέρον ἐνόμισεν ὅτι ἀφυπνίζετο, καὶ ὠλίσθησεν ὀπισθεν τῶν παραπετασμάτων τῆς κλίνης διὰ νὰ κρυβῇ· ἀλλ' ἐκείνη, χωρὶς νὰ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἔμεινεν ἐπὶ τινος στιγμᾶς ἀκίνητος ἐν τῇ θέσει ἣν εἶχε λάβει. Βαθμηδὸν ἡ μεταβολὴ τῆς φυσιογνωμίας της ἀνήγγειλε τὴν μεταβολὴν τῶν ἰδεῶν της· τὸν ἐπὶ τῶν χαρακτῆρων της ἐντετυπωμένον τρόμον διεδέχθη ἑκφρασις συννοίας, ἥτις καὶ αὐτὴ μετεβλήθη εἰς περίφροντιν καὶ βαθεῖαν προσοχήν. Ἡ νεαρά γυνή, τῆς ὁποίας ὁ νευρικός ἐρεθισμὸς ἔλαβε τὸν βαθμὸν ἐκείνον τῆς ἐντάσεως ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἄρχονται τὰ φαινόμενα τῆς ὑπνοβασίας, ἐκλινε τὴν κεφαλὴν ὥσεί διὰ νὰ ἀκροασθῇ θόρυβον ἐμβάλλοντα εἰς ἀνησυχίας· αἰφνης ἠγέρθη, ἐφόρεσε νυκτερινὴν ἐσθῆτα καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον βαδίζουσα μετὰ προφυλάξεως.

— Μεσονύκτιον, εἶπε χαμηλοφώνως· δὲν ἔχω οὔτε ῥανίδα αἵματος εἰς τὰς φλέβας... Τόσον ὑψηλὸς εἶναι αὐτὸς ὁ τοῖχος! ἐὰν ἐπληγόνετο!... Τὸν ἀκούω εἰς τὸν κῆπον... Πόσον θορυβωδῶς περιπατεῖ... Εἶναι ἡ ἄμμος μὲ τὴν ὁποίαν ἔσρωσαν τὰς δενδρστοιχίας... ὦ! εἶναι ἡ τελευταία φορὰ... Θὰ τοῦ τὸ εἰπῶ... Τοιοῦτος φόβος εἶναι χειρότερος ἀπὸ τὸν θάνατον.

Μετ' ἀκριβῶν κινήσεων μαρτυρουσῶν τὴν ἐσωτερικὴν ἐκείνην διαχύειαν ἣν ἡ ἐπι-

στήμη δὲν ἐξήγησεν ἀκόμη ἀρκούντως, ἡ ὑπνοβάτις, μὲ κεκλεισμένα πάντοτε βλέφαρα, ἔσβυσε τὴν λυχνίαν καὶ ἔσυρε τὸν μοχλὸν τῆς θύρας· ἔπειτα ἐκίνησε τὰ παραπετάσματα καὶ ἤνοιξε τὸ παράθυρον χωρὶς οὐδ' ὁ παραμικρὸς κρότος νὰ φθάσῃ εἰς τὰ ὦτα τοῦ συζύγου της. Ἐλάβεν ἔπειτα ἐκ τινος τραπέζης τοῦ ἐργοχείρου μακρὰν ταινίαν τὴν ὁποίαν ἀνετύλιξεν ἐκτὸς τοῦ παραθύρου μέχρις οὗ ὑπέθεσεν ὅτι ἤγγισε τὸ ἔδαφος· μετὰ μίαν στιγμὴν, τὴν ἀνέσυρε καὶ ἔκαμνεν ὡς νὰ ἔδενεν εἰς τὸ στήριγμα τοῦ ἐξώστου τὸ ἀρπάγιον σχοινίνης κλίμακος. Εἰσῆλθεν ἀμέσως ἐντὸς τοῦ δωματίου, μὲ καρδίαν πάλλουσαν καὶ μόλις ἀναπνεύουσα. Αἰφνης ἤνοιξε τοὺς βραχίονας καὶ τοὺς ἔρριψε παραφόρως περὶ τὸν τράχηλον φαντασιώδους τινὸς ὄντος ψιθυρίζουσα διὰ φωνῆς περιπαθοῦς·

— Ζωὴ μου!

Δὲν ἐνηγκαλίσθη εἰμὴ τὸ κενὸν καὶ ἔμεινεν ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀναυδὸς μὲ τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους ἐπὶ τοῦ στήθους.

— Ἀρθοῦρε! ἀνέκραξε τέλος, καταληφθεῖσα ὑπὸ παραφόρου τρόμου, καὶ ὤρμησε πρὸς τὸν ἐξώστην. Αἱ ἀδύνατοι χεῖρες τοῦ συζύγου της εὗρον στιγμιαίαν ἐνεργητικότητα διὰ νὰ τὴν κρατήσωσι.

— Φοβοῦμαι! Δὲν πρέπει νὰ μὲ φοβίζουν, εἶπεν ὑποκώφως παλαίουςα εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Τὰς ἀγωνίας τῆς ἐρώσεως γυναικὸς διεδέχθη τὸ ἰδιάζον τοῖς ὑπνοβάταις ὀρμέμφυτον, οἵτινες, ὑπὸ ἀκατανοήτου ἀντιλήψεως τῆς καταστάσεώς των, φοβοῦνται πλείότερον ἀπὸ πᾶν ἄλλο τὸ νὰ τοὺς ἀφυπνίσωσιν ἀποτόμως. Ἀλλ' ἡ συγκίνησις ἦτο τοσοῦτον ἰσχυρὰ ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχη ἥρεμον λύσιν. Τὰ μυστηριώδη νήματα δι' ὧν ἡ ψυχὴ διασπείρει, διαρκοῦντος τοῦ ὕπνου τῶν ὀργάνων, τοὺς συνήθεις πράκτορας της, διερράγησαν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ὡς διαρρήγνυνται, ὑπὸ δάκτυλον πολὺ τραχὺν, αἱ χορδαὶ κιθάρας. Ἡ νεαρά γυνὴ ἀφυπνίσθη καὶ ἐξέφερε κραυγὰς πεπνιγμένας εὐρεθεῖτα ἐν μέσῳ βαθέος σκότους, ἐντὸς ἀγνώστων βραχιόνων κρατούντων αὐτὴν στενῶς.

— Ἐγὼ εἰμαι, Λουκία, τῇ εἶπεν ὁ γέ-

ρων μετ' ὀδυνηροῦ ἀγῶνος· ἐγὼ εἶμαι, μὴ φοβῆσαι.

Ἦναψε κηρίον, ἔκλεισε τὸ παράθυρον καὶ κατευνάζων τὴν φυσιογνωμίαν του, ἐπλησίασε τὴν σύζυγόν του ἣτις εἶχε καθίσει ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ παρετήρει περὶ ἐαυτὴν μετὰ σιωπηλῆς ἐκπλήξεως.

— Τί συνέβη λοιπὸν; ἠρώτησε θλίβουσα διὰ τῶν δύο χειρῶν τὸ μέτωπόν της· ἔχω χάος εἰς τὴν κεφαλὴν, ἡφαίστιον! πῶς εἴσθε ἐδῶ;

— Σὲ ἤκουσα περιπατοῦσαν, ἀπεκρίθη ὁ σύζυγός της μετὰ φωνῆς ἠλλοιωμένης· ἐφοβήθη μὴπως εἶσαι ἀσθενής, καὶ ἀνέβη.

— Ἀκούεσαι ἐκ τοῦ δωματίου σας ὅταν περιπατῇ τις ἐδῶ; ἐπανέλαβεν ἡ Λουκία μετὰ τρόμου ἐνδομύχου.

— Τώρα κατὰ πρῶτον συνέβη τοῦτο. Ποτὲ ὁ ὕπνος σου δὲν ἦτο τόσον ταταραγμένος.

— Φρικῶδες πρᾶγμα ἡ ὑπνοβασία, εἶπε ταπεινοῦσα τὴν κεφαλὴν, καὶ λέγουσιν ὅτι εἶναι ἀθεράπευτος. Μήπως ὠμίλησα εἰς τὸν ὕπνον μου;

Τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ἐπρόφερε μετὰ φωνῆς ἀσθενούς.

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ὁ γέρον, τοῦ ὁποίου ἡ μορφή ἐμεινε ψυχρά, ἐνῶ οἱ ὀνόχες του ἐξέσχιζον τὸ στήθος του.

Ἐλαβε κηρίον, ἠύχθη εἰς τὴν νεαράν του σύζυγον εἰρηνικὸν τέλος τῆς νυκτὸς καὶ κατέβη εἰς τὸ δωματίον του. Ἄμω εἰσῆλθεν, αἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλειπον καὶ κατέπεσεν ἐπὶ καθέδρᾳ. Ἐμειναν ἐκεῖ ἀκίνητος καὶ οὕτως εἰπεῖν ἀνάισθητος. Ἐπὶ τέλους ἡ ἠθικὴ ἐνέργεια τὴν ὁποίαν δὲν καταστρέφει πάντοτε τὸ φυσικὸν γῆρας, ἐξηγέρθη μανιώδης καὶ ἀμείλικτος ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ γέροντος ἐκείνου τοῦ κατ' ἐπιφάνειαν συντετριμμένου ὑπὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς ἀτιμίας του.

— Πῶς νὰ τὸν φονεύσω; ἀνέκραξε συστρέφων τὰς χεῖρας. . . Αὐτὴν δὲν θά ἔχω τὸ θάρρος. Ἀλλ' ἐκείνον! ἐκείνον! Νὰ τὸν προκαλέσω! Θά ἀρνηθῇ τὴν μονομαχίαν. Θά προφασισθῇ τὸ γῆράς μου, καὶ ὅλος ὁ κόσμος θά τὸν δικαιώσῃ. Εἶναι ἐπιτετραμμένον, εἶναι ἔντιμον νὰ ἀποσπᾷ τις παρ' ἐνὸς γέροντος τὴν εὐδαιμονίαν τῶν τελευ-

ταίων του ἡμερῶν, νὰ παραδίδῃ τὸ ὄνομά του εἰς τὸν κοινὸν περίγελων, νὰ τὸν καθιστᾷ παράφρονά ὑπὸ αἵσχους καὶ ἀπελπισίας· ἀλλὰ νὰ διασταυρώσῃ τὸν σίδηρον μετ' αὐτοῦ, θά ἦτο προσβολὴ κατὰ τῶν λευκῶν του τριχῶν! Καὶ μὴπως δὲν ἔχουν δίκαιον; Τὸ ἐξωτερικόν μου εἶναι ἀδύνατον, ἡ χεὶρ μου τρέμει· ἐὰν μονομαχήσω θά πέσω χωρὶς νὰ ἐκδικηθῶ. Θά μὲ φρεισθῇ ἴσως; Ὁχι, μακρὰν ἡ μονομαχία, μακρὰν ἡ ἀβεβαιοότης, μακρὰν ἡ τύχη. Θέλω μὲ πᾶσαν θυσίαν τὸν θάνατόν του, ἔστω καὶ τὴν δολοφονίαν του!

Ὁ ὕβρισθεις σύζυγος διηλθε τὸ ἐπίλοιπον τῆς νυκτὸς σχεδιάζων ἐν τῷ πνεύματί του μυρία ἐκδικητικὰ σχέδια. Περί τὴν χαρρυγὴν, ἐξῆλθε καὶ περιεφέρθη πολλὴν ὥραν εἰς τὸν κήπον, πρὶν ἢ ἐγερθῇ κανεὶς ἐκ τῶν τοῦ οἴκου. Τέλος κηπουρός τις πρὸ ὀλίγου προσληφθεὶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του τὸν συνήντησεν εἰς τὴν καμπὴν δεινδροστοχίας τινός. Εἰς τὴν θέαν τοῦ γέροντος, ὁ ἐργάτης ἀπεκάλυψε τὴν κεφαλὴν, καὶ πλησιάζων μὲ ὕψος μυστηριώδες·

— Κύριε Γορσάζ, τῷ εἶπεν, εὐτύχημα ὅτι σᾶς εὕρισκω τόσον πρωΐ, ἔχω κάτι νὰ σᾶς εἰπῶ, καὶ δὲν θέλω νὰ εὕρισκωνται ἄλλοι παρόντες.

— Τί τρέχει, Πικέτε; ἠρώτησεν ὁ γέρον ἀποτόμως.

— Χθὲς τὴν νύκτα, κύριε Γορσάζ, παρεβίασαν τὸ παράθυρον τοῦ μικροῦ φυτοκομείου ὅπου κλείομεν τὰ ἐργαλεῖά μας. Ἀπὸ τὸ ἐσπέρας εἶχα λησμονήσῃ ἐκεῖ τὸ ἐπανωφόριόν μου ὅπου εὕρισκετο τὸ ὥρολόγιόν μου ἀξίας δεκαοκτὼ φράγκων. Εἶχα ἐπίσης εἰς ἓν θυλάκιον τέσσαρα σκοῦδα καὶ ἑκατὸν σολδία καὶ ἕως τρία φράγκα εἰς μικρὰ νομίσματα. Ἐπανεῦρον τὸ ἐπανωφόριον καὶ ἰδοὺ αὐτὸ πρὸς ἀπόδειξιν εἰς τὴν ῥάχιν μου· ἀλλὰ τὰ χρήματα καὶ τὸ ὥρολόγιον ἄς νὰ μὴ.

— Μόνον οἱ ἐργάται σας ἀνοίγουν αὐτὸ τὸ φυτοκομεῖον, εἶπεν ὁ Κ. Γορσάζ.

— Δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ λέγω ὅτι κάποιος ἐξ αὐτῶν θά ἐπραξῇ τὴν κλοπὴν· βάζω τὸ χέρι μου στὴ φωτιά.

— Ποῖον ὑποπτεύετε;

— Ὁ Γιάννης Πέτρος καὶ ὁ Βασερότας

εἶναι συμπατριῶται· τοὺς γνωρίζω τώρα εἴκοσι χρόνια καὶ ἐγγυῶμαι δι' αὐτοὺς καθὼς καὶ δι' ἐμέ. Δὲν μένει λοιπὸν ἄλλος παρὰ ὁ Καλοχέρης.

— Ὁ Καλοχέρης; ἐπανελάθεν ὁ γέρων ὅστις ἐφάνη βαθέως σκεπτόμενος.

— Πάντοτε εἶχα δυσπιστίας πρὸς αὐτὸν τὸν ξένον, ἐπανελάθεν ὁ Πικέτος, καὶ ἐντρέπομαι μάλιστα δι' αὐτὸν διότι καταστρέφει τὰ ἔργα μας. Λέγεται κηπουρὸς καὶ δὲν ἤξεύρει μήτε ἓνα αὐλάκι νὰ κάμῃ.

— Ὑπονοίας μόνον ἔχετε καὶ μᾶς χρειάζονται ἀποδείξεις, εἶπεν ὁ Κ. Γορσάζ, ὅστις ἐφαίνετο λαμβάνων δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν πλειότερον ἐνδιαφέρον παρ' ὅσον περιέμενέ τις.

— Ἀποδείξεις! ἰδοὺ μία τὴν ὁποίαν τολμῶ νὰ εἶπω ὀλίγον καθαράν, ἀπεκρίθη ὁ κηπουρὸς σύρων ἐκ τοῦ θυλακίου του μικρὸν καρφίον καὶ κρατῶν αὐτὸ διὰ τοῦ λιχανοῦ καὶ τοῦ ἀντίχειρος· αὐτὸ τὸ καρφίον τὸ εὔρον εἰς τὸ παράθυρον. Μόνον ὁ Καλοχέρης ἔχει τοιζῦτα εἰς τὰ ὑποδήματά του τὰ ὁποῖα ἠγόρασεν εἰς τὴν Ῥεόλην πρὸ δέκα ἡμερῶν, καὶ ἀκριβῶς τοῦ λείπει ἐν ἀπὸ τὸ δεξιὸν ποδάρι· εἶδα τοῦτο χθὲς ὅταν ἐξέβαλε τὰ ὑποδήματά του διὰ νὰ καταβῇ εἰς τὸ ἰχθυοτροφεῖον.

— Ὡμιλήσατε περὶ τούτου εἰς κανένα; ἠρώτησεν ὁ γέρων.

— Δὲν εἶμαι τόσο ἀνόητος, ἀπεκρίθη ὁ κηπουρὸς διὰ πονηροῦ ὕφους· ἠθέλησα πρῶτον νὰ σᾶς συμβουλευθῶ.

— Ἐπράξατε φρονίμως. Μέχρι νέας διαταγῆς, μὴ λέγετε τίποτε εἰς κανένα· καὶ ὅταν ἰδῇτε τὸν Καλοχέρην στείλατέ τον εἰς ἐμέ· θὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ ὀμιλήσῃ.

Ὁ Πικέτος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μὲ ὕψος ἀμφιβολίας.

— Εἶναι πανοῦργος, εἶπε, τετραπερασμένος, κύριε Γορσάζ.

Ὁ γέρων ἀπέπεμψε τὸν κηπουρὸν διὰ κινήματος τῆς κεφαλῆς καὶ ἐπέστρεψε βραδέως εἰς τὴν οἰκίαν. Εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιόν του περιέμενε μετὰ παραδόξου ἀνυπομονησίας τὸν ὑποτιθέμενον αὐτουργὸν τῆς κλοπῆς, ὅστις δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐμφανισθῇ ἐπὶ τῆς θύρας ὅπου ἐστάθη εὐλαβῶς μὲ τὸν πῖλον εἰς τὴν χεῖρα.

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ—ΕΤΟΣ Α΄.]

II

Ὁ Καλοχέρης ἦτο πεντήκοντα περίπου ἐτῶν, ῥωμαλέος, εἶχε μελίχιον φυσιογνωμίαν καὶ ἐφόρει ἐνδύματα πολὺ δυσανάλογα πρὸς τὸ ἔργον ὅπερ μετήρχετο.

— Κλείσατε τὴν θύραν καὶ πλησιάσατε, τῷ εἶπεν ὁ Κ. Γορσάζ κλείσας καὶ αὐτῆς τὰ φύλλα τοῦ παραθύρου ἐνώπιον τοῦ ὀπίου ἐκάθητο.

Ὁ ἐργάτης ἀφοῦ ὑπήκουσεν ἔμεινεν ὀρθὸς καὶ ἀκίνητος· ἡ στάσις του ἦτο ἡσυχὸς καὶ ἡ μορφή του ἀτάραχος.

— Καλοχέρη, ἡ μᾶλλον Βαπτιστὰ Λερού, τῷ εἶπεν ὁ γέρων ἀτενίζων αὐτὸν μετὰ βλέμματος σταθεροῦ καὶ διαπεραστικοῦ, κλοπὴ διεπράχθη τὴν παρελθούσαν νύκτα εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ἀθῶος ἢ ἐνοχος, θὰ καταμνησθῇτε, διότι ἐνεκα τῶν προηγουμένων σας αἱ ὑπόνοιαί πίπτουσιν ἀναγκαίως ἐφ' ὑμῶν· ἄλλως δὲ ὑπάρχουσιν ἀπὸ τοῦδε ἀποδείξεις, καὶ ἡ ἀνάκρισις θὰ φέρῃ εἰς φῶς καὶ ἄλλας. Ὑπέστητε ἤδη πρῶτην τινὰ τιμωρίαν καὶ γνωρίζετε ποίας ποινᾶς ἐπισύρει ἡ ὑποτροπή.

— Τί λέγετε! ἀπεκρίθη ὁ Καλοχέρης μεθ' ὕψους ἐκπεπληγμένου τὸ ὁποῖον θὰ ἀφώπλιζε καὶ αὐτὸν τὸν ἀνακριτὴν· σᾶς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, κύριε Γορσάζ, ὅτι εἶμαι ἀθῶος. Εἶναι ἀληθές, δὲν λέγω τὸ ἐναντίον ὅτι ἤμην εἰς τὴν φυλακὴν, ἀφοῦ, ὅταν ἤλθα νὰ σᾶς ζητήσω ἐργασίαν, ἠναγκάσθην νὰ σᾶς δείξω τὸ φύλλον τῆς πορείας μου· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπραξέ τις μίαν ἀνοησίαν εἰς τὴν νεότητά του δὲν ἐπεται ὅτι εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν θὰ ᾔναι ἀτιμος ἄνθρωπος. Βέβαιος καθὼς ὅτι ὑπάρχει Θεὸς ὅστις μᾶς ἀκούει, δὲν γνωρίζω τί θέλετε νὰ εἰπῇτε.

— Διὰ ποῖον ἐγκλημα ἐτιμωρήθητε κατὰ πρῶτον; ἠρώτησεν ὁ Κ. Γορσάζ.

— Διὰ πλαστογραφίαν τὴν ὁποίαν εἶχα τὴν ἀτυχίαν νὰ πράξω εἰς ἐμπορικόν τινα οἶκον, ἀπεκρίθη ὁ κακοῦργος μετὰ στενοχωρημένου ὕψους.

— Διὰ δολοφονίαν, ἀπήντησεν ὁ γέρων ταπεινῶν τὴν φωνὴν ἀλλὰ μετὰ τόνου ἐνεργητικοῦ, διὰ δολοφονίαν πραχθεῖσαν μετὰξὺ Πράδου καὶ Βιλλεφράνης καθ' ἑνὸς

εἰσπράκτορος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἠλπίζατε νὰ λάβετε τὰς εἰσπράξεις του, ἀλλ' εὐτυχῶς δι' ὑμᾶς δὲν εὐρέθη τίποτε ἐπ' αὐτοῦ. Λέγω εὐτυχῶς δι' ὑμᾶς, διότι μὴ λαβούσης χώραν κλοπῆς, καὶ ἀποφανθέντων τῶν ἐνόρκων ὅτι δὲν ὑπῆρχε προμελέτη, δὲν κατεδικάσθητε εἰμὴ εἰς φυλάκισιν ἐντὸς τῶν κατέργων. Ἡ εἰς Τουλὼν διαγωγή σας ἐπέσυρεν ἐλάττωσιν τῆς ποινῆς, καὶ ἀντὶ νὰ καταλύσετε τὸν βίον εἰς τὸ κάτεργον, ἐμείνατε δέκα ἔτη. Βλέπετε ὅτι ἔχω ἀκριβεῖς πληροφορίες.

— Α! γεροπανοῦργε, ἐσκέφθη ὁ Βαπτιστῆς Λερού ἢ Δουράνδος ἢ Καλοχέρης, ἐὰν ἤμεθα μόνοι εἰς τὸ βάθος δάσους, πῶς θὰ ἐτελείωνα τὴν ὑπόθεσιν εἰς δύο κινήσεις, ὡς ποῦ νὰ πῆς ἀμήν!

Ὁ Κ. Γορσάζ ἐφάνη ὅτι ἐμάντευσε τὸν αἰμοχαρῆ διαλογισμὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, διότι ἐκύτταξεν ἐκτὸς τοῦ παραθύρου μετὰ τινος ἀνησυχίας καὶ ἠσύχασεν ἰδὼν τοὺς ἐν τῷ κήπῳ καταγινομένους ἐργάτας. Ἐν πλήρει ἡμέρᾳ, ἐντὸς τῆς οἰκίας του καὶ πλησίον τοιαύτης βοήθειας, ἐσκέφθη ὅτι δὲν εἶχε τίποτε νὰ φοβηθῇ ἐκ τῆς μανίας ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐφαίνετο κατεχόμενος ὁ κατὰδικος, μὲ ὅλους τοὺς ἀγωνάς του εἰς τὸ νὰ φανῇ ἀτάραχος. Ἐξηκολούθησε λοιπὸν τὴν συνομιλίαν, ἀλλὰ μᾶλλον μετ' οἰκειότητος συμβούλου ἐπεικοῦς ἢ μετ' αὐστηρότητος δικαστοῦ ἐτοίμου νὰ καταδικάσῃ.

— Μέχρι τοῦδε εἶχατε ἀτυχίαν, εἶπε, διήλθατε δέκα ἔτη εἰς τὰ κάτεργα διὰ φόνον ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ὠφελήθητε τίποτε, καὶ ἰδοὺ σεῖς εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ ἐπιστρέψετε ἐκεῖ ἰσοθίως διότι ἐκλέψατε ἐν ὠρολόγιον ἀξίας εἴκοσι φράγκων ἴσως.

— Δὲν κάμνει οὔτε δέκα, διέκοψεν ὁ Καλοχέρης, ὅστις ἀμέσως ἔδανε τὰ χεῖλη μέχρις αἵματος.

— Δέκα ἢ εἴκοσι ἀδιάφορον, ἐπανέλαβεν ὁ γέρον μειδιῶν εἰρωνικῶς τὸ οὐσιῶδες εἶναι νὰ ἀποδειχθῇ ἡ κλοπὴ, καὶ τώρα ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἰδίας σας ὁμολογίας. Εἶμαι βεβιασμένος νὰ διατάξω τὴν σύλληψίν σας.

— Θὰ συλλάβετε ἀθῶον, εἶπεν ὁ κατὰδικος χάνων ἀκουσίως ὀλίγον θάρρος.

Ὁ Κ. Γορσάζ ἐκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔμεινεν ἐπὶ τινὰ χρόνον μὲ ὀφθαλμοὺς τεταπεινωμένους· ἀνεγείρων δὲ αὐτοὺς τέλους ἐστήριξεν ἐπὶ τοῦ Καλοχέρη βλέμμα ὅπερ ἐφαίνετο θέλον νὰ διαπεράσῃ τὰς ἐσχάτας πτυχὰς τῆς φαύλης ἐκείνης ὡς ἐκ τῆς ἔξω τοῦ ἐγκληματεῖν ψυχῆς.

— Ἀς ὑποθέσωμεν, εἶπεν, ὅτι ἀντὶ νάσας παραδώσω εἰς τὴν δικαιοσύνην, σὰς παρέξω τὰ μέσα νὰ μεταβῇτε εἰς Βορδῶ καὶ νὰ ἐπιβιβάσθητε διὰ ξένον λιμένα, τοῦ Ἀγίου Σεβαστιανοῦ ἢ τοῦ Βιλβᾶου· ἄς ὑποθέσωμεν ἀκόμη ὅτι, μὴ ἀρκούμενος, εἰς τὸ νὰ σὰς σώσω, σὰς δώσω χρηματικὴν ποσότητα ἱκανὴν διὰ νὰ συστήσετε κατὰστημά τι ἐκτὸς τῆς Γαλλίας καὶ νὰ ζήσετε ἐκεῖ ἐπικρῶς· δέκα χιλιάδες φράγκα παραδείγματος χάριν, τί θὰ ἐλέγατε διὰ τοιαύτην πρότασιν;

Ὁ ἀπελεύθερος κατὰδικος δὲν ἔδειξε τὴν συγκίνησιν τοῦ εἰμὴ διὰ σχεδὸν ἀδιοράτου κινήματος τῶν χειλέων· μὲ τὴν ἰδιάζουσαν ὀξύδερκειαν τῶν ἀνθρώπων οἵτινες ἔζησαν δι' ἐγκληματικῆς καὶ ἐνίοτε αἰμοχαροῦς βιομηχανίας, ἐνόησε πάραυτα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀγοραπωλησίας καὶ οὐχὶ περὶ εὐεργεσίας. Ἡ σκέψις αὕτη τῷ ἀπέδωκεν ὅλην τὴν σοβαρότητά του· διότι τὸ συνάπτειν συμφωνίας μετ' ἀνωτέρου ταῦτόν τῷ ἐξισοῦσθαι μετ' αὐτοῦ.

— Θὰ ἔλεγα, κύριε Γορσάζ, ἀπεκρίθη ἀφοῦ ἐφάνη σκεφθεῖς, εἰς τὴν πίστιν μου ἰδοὺ τί θὰ ἔλεγα: Καλοχέρη, δὲν σοῦ προσφέρουν δέκα χιλιάδας φράγκα διὰ τὰ εὐμορφά σου μάτια. Θὰ εἰπῇ ὅτι ἔχουν τὴν ἀνάγκην σου διὰ καμμίαν ὑπόθεσιν ἢ ὁποία νὰ ἀξίζῃ τὸν κόπον. Διάβολε! δέκα χιλιάδας φράγκα τὰ λέγουν κάτι τι.

— Καὶ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν θὰ τὴν ἀνελάμβανες; ἠρώτησεν ὁ γέρον διὰ φωνῆς κεκρατημένης.

— Κατὰ τὰς περιστάσεις, εἶπεν ὁ Καλοχέρης· ποτὲ δὲν ἀπέφυγα τὴν ἐργασίαν· μόνον οἱ ἀκαμάται ἀρνοῦνται νὰ ἐργασθῶν· ἀλλὰ πρέπει τοῦλάχιστον νὰ μάθω περὶ τίνος πρόκειται.

— Ὑποθέσατε ὅτι πρόκειται περὶ σπουδαιοτάτης ὑποθέσεως.

— Ὡς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ εἰσπράκτορος,

ἀλήθεια; ἠρώτησεν ὁ κατὰδικος μὲ ὕφος τεθλιμμένον.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Κ. Γορσάζ, μετὰ χαμηλῆς φωνῆς.

— Μὲ τὴν διαφορὰν ταύτην, ὅτι ἀντὶ τῶν χρημάτων τῆς κυβερνήσεως, θὰ ἐπρόκειτο ἴσως νὰ ἀπαλλαγῶμεν ὠραίου νέου ὅστις ἀναβαίνει τοὺς τοίχους καὶ τὰ παράθυρα ὥς νὰ μὴ εἶχεν ἄλλο ἐπάγγελμα.

— Τὸν εἶδες; ἀνέκραξεν ὁ γέρον ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἕνεκα τῆς ἀπροσδοκῆτος ταύτης ἀποκαλύψεως.

— Ἀκούσατε, κύριε Γορσάζ, εἶπεν ὁ Καλοχέρης εὐθαρσῶς, πρέπει νὰ ἤμεθα εἰλικρινεῖς εἰς τὰς ὑποθέσεις. Ἐγὼ πρῶτος θὰ σὰς δώσω τὸ παράδειγμα· ἄλλως τε τώρα δὲν φοβοῦμαι νὰ μὲ καταγγείλετε. Ὁ εὐήθης ἐκεῖνος Πικέτος ἀφῆκεν εἰς τὸ φυτοκομεῖον τὸ ἐπανωφόριόν του ὅπου ὑπῆρχε τὸ ὠρολόγιόν του καὶ χρήματα, ἐγὼ δὲ εὕρισκόμεν εἰς στενοχωρίας· αὐτὸ μοῦ ἔδωκε μίαν ἰδέαν. Ἄνθρωπος εἶναι κανεῖς! εἰσέρχομαι λοιπὸν εἰς τὸν κῆπον διὰ τοῦ τοίχου ὅστις εἶναι ὀπίσθεν τῶν πλατάνων. Αἰφνης ἀκούω κρότον ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν μου· ὑπέθεσα κατ' ἀρχὰς ὅτι ἦτο καμμία γάτα ἢ ἄλλο ζῶον, ἀλλὰ παντάπασι, ἦτο ἄνθρωπος ὀλισθαίνων κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου καὶ προχωρῶν κατόπιν πρὸς τὴν οἰκίαν. Καλὰ, εἶπα κατ' ἑμαυτὸν, ἰδοὺ ἕνας σύντροφος ὁ ὁποῖος ἔχει ἴσως καμμίαν ἰδέαν καλλιτέραν τῆς ἰδικῆς μου, καὶ τότε πρέπει νὰ μοιρασθῶμεν. Ἀδιάφορον· ἐκβάλλω τὰ σανδάλιά μου καὶ τὸν ἀκολουθῶ. Μετ' ὀλίγον τὸν βλέπω καὶ ἔφθασεν ἀκριβῶς ὑπὸ τὸ παράθυρόν σας· πίπτω πρηνῆς εἰς τὴν γῆν ὥστε ἐάν στραφῇ νὰ μὴ δυνηθῇ νὰ μὲ ἰδῇ. Τί βλέπω τότε; Παράθυρον ἀνοίγεται ἐπάνω, ἀντικείμενόν τι λευκὸν ἐμφανίζεται, καὶ ἔπειτα ὁ ἄνθρωπός μου ἀναβαίνει ἕως ποῦ νὰ πῆς ἀμήν. Καλὰ, εἶπα πάλιν κατ' ἑμαυτὸν, φαίνεται ὅτι ὁ σύντροφος εἶχε συνεννοήσεις ἐντὸς τῆς οἰκίας, καὶ ὅτι ἡ ἐργασία μας εἶναι διαφορετική. Βλέπων λοιπὸν ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν μὲ ἀφώρα, μετέβην εἰς τὰς μικράς μου ὑποθέσεις.

— Ἀνεγνώρισες τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον; ἠρώτησεν ὁ γέρον μεθ' ὑποκώφου φωνῆς.

— Νομίζω, ἀπεκρίθη ὁ κατὰδικος σαρδωνικῶς, ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ ἐρωτήσετε περὶ τούτου τὴν κυρίαν Γορσάζ ἥτις τὸν εἶδε πλησιέστερον ἐμοῦ.

— Τὸν ἀνεγνώρισες; ἐπανελάβε μετὰ φωνῆς μανιώδους ὁ σύζυγος τῆς Λουκίας.

— Ναί, εἶπεν ὁ Καλοχέρης, εἶναι ὁ Κ. Ἀρθούρος Δωδιάν, ὅστις κατοικεῖ πλησίον τοῦ ποταμοῦ, εἴκοσι λεπτά τῆς ὥρας μακρὰν ἀπ' ἐδῶ.

— Ἐ λοιπὸν! αὐτὸν πρέπει νὰ φονεύσης, εἶπεν ὁ γέρον ἀνεγειρόμενος μετὰ μανιώδους παραφορᾶς.

— Δὲν λέγωναι, δὲν λέγω ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ κατὰδικος μετ' εὐθύμου ὕφους. Παίζω τὴν ζωὴν μου εἰς αὐτὸ τὸ παιγνίδιον· ἐὰν χάσω, ἤξεύρω τί μὲ περιμένει· ἐὰν κερδίσω. . .

— Θὰ λάβης δέκα χιλιάδας φράγκα, εἶπεν ὁ Κ. Γορσάζ διακόπτων αὐτόν.

— Εἶναι περισσότερα παρ' ὅσα ἀξίζει τὸ ἄτομόν του· δὲν ἐμπορεύομαι λοιπὸν διὰ τὴν τιμὴν. Ἀλλ' ἅμα τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσις, ποῖος μὲ βεβαιοῖ ὅτι θὰ μοῦ δώσετε τὰ ὀφειλόμενα; Ἐννοεῖτε εὐκόλως ὅτι δὲν ἔχω καιρὸν νὰ περιμένω, καὶ, καθὼς λέγουν, δέκα χιλιάδες φράγκα δὲν εὕρισκονται εἰς τὸν δρόμον· ἴσως δὲν ἔχετε εἰς τὴν οἰκίαν εἰμὴ τὸ τέταρτον τῆς ποσότητος· τὸ νὰ ἦναι κανεῖς πλούσιος δὲν θὰ εἶπῃ ὅτι εἰμφορεῖ νὰ ἔχη τόσα χρήματα μετρητά.

Ἀντὶ νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὴν παρατήρησιν ταύτην, ὁ γέρον ἐπλησίασεν εἰς συρτάριον τραπέζης τεθειμένης πλησίον τῆς ἐστίας· τὸ ἤνοιξε καὶ ἀπέσυρεν ἐκ τινος διαμερίσματος περιέχοντος εἴκοσι περίπου κυλίνδρους δύο ἢ τρεῖς, τοὺς ἔθραυσεν καὶ ἐκ τῶν σχισθέντων περικαλυμμάτων τῶν ἔπενσεν ἐπὶ τοῦ γραφείου βροχὴ χρυσῶν νομισμάτων. Ὁ κατὰδικος δὲν ἀπέδειξε τὴν συγκίνησίν του εἰμὴ διὰ τῆς αἰφνιδίως σπινθηροβολήσεως τοῦ ὀφθαλμοῦ του καὶ τοῦ ἀγρίου μειδιάματος τοῦ σχεδὸν ἀμέσως σβεσθέντος ἐπὶ τῶν στενῶν καὶ ἐκχρωματισμένων χειλέων του.

— Βλέπεις ὅτι τὰ χρήματά σου εἶναι ἔτοιμα, τῷ εἶπεν ὁ Κ. Γορσάζ βλέπων αὐτὸν ἀπενῶς· ἐκλείσθη ἡ συμφωνία μας;

— Ὅταν δὲν πληρώνη τις προκαταβολικῶς, δίδει ἀρράχων, ἀπεκρίθη ὁ Καλο-

χέρης ὅστις συνέσρεφε τὰς χεῖρας ὀπισθεν τῆς ῥάχως διὰ νὰ ἀντιστῇ εἰς τὸν πειρασμόν.

— Ἴδού αὐτός, τῷ εἶπεν ὁ γέρον λαμβάνων δεκάδα εἰκοσαφράγκων καὶ δίδων αὐτὰ εἰς αὐτόν· μετὰ τὸ πέρασ τῆς ὑποθέσεως θὰ λάβῃς πεντηκοντάκις τόσα· βλέπεις ὅτι εἶναι χρυσὸς καὶ δὲν θὰ δυσκολευθῇς νὰ τὸν βαστάζῃς.

— Τὰ χρήματα ποτὲ δὲν εἶναι βαρέα, ἀπεκρίθη ὁ κατὰδικος μετὰ φωνῆς σοβαρᾶς, καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ ἄλλο τι ἔσφιγγεν ἐν τῷ θυλακίῳ του τὸν ἀρράβωνα τῆς συμφωνίας ἐκείνης.

Ἡ συμφωνία ἐκλείσθη μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου τῶν κατέργων καὶ τοῦ ἀνεπιλήπτου μέχρι τότε γέροντος. Οἱ δύο συνένοχοι συνεζήτησαν ὅλους τοὺς τρόπους πῶς νὰ ἐκτελέσωσιν ἀσφαλῶς τὴν ἀπόπειραν τῆς ὁποίας ὁ Ἀρθούρος Δωδιὰν ἔμελλε νὰ γίνῃ τὸ θῦμα. Μὴ ἀκούων εἰμὴ τὴν ἀνυπομονησίαν τοῦ μίσους του, ὁ ἀτιμασθεὶς σύζυγος ἐζήτει ἐκδίκησιν ἐπίσης ταχείαν ὅσον τρομεράν· τῷ ἐφαίνετο ἀφόρητον νὰ περιμείνῃ μέχρι τῆς ἐσπέρας. Ὁ ὑποδεέστερος δολοφόνος, ἐφ' οὗ ἐπιπτον ἡ εὐθυνα καὶ ὁ κίνδυνος τῆς ἐκτελέσεως, δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ ἀποδείξῃ ὅτι φόνος ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ ἦτο ἀκατόρθωτος.

— Ἀφοῦ συνειθίζει νὰ ἐξέρχεται τὴν νύκτα, πρέπει νὰ ἐκλέξωμεν τὴν στιγμήν ταύτην, εἶπε μετὰ σοβαρότητος ἀνθρώπου ὠρίμως σκεφθέντος τὴν ὕλην περὶ ἧς ὁμιλεῖ· μεταξὺ τῆς οἰκίας του καὶ τῆς ἰδικῆς σας ὑπάρχει ἀτραπὸς πολὺ κατάλληλος, ὅπου δύναται τις νὰ κρυφθῇ ὀπισθεν φράκτου. Δὲν ὑπάρχει καμμία οἰκία εἰς δέκα λεπτῶν περιφέρειαν, καὶ ἡ Καρόννη ἀπέχει δύο βήματα. Ἡ σελήνη ἀνατέλλει εἰς τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον, καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὰ φαινόμενα ἀρχίζει τὴν ἐκστρατείαν του κατὰ τὸ μεσονύκτιον, ὑπάρχει τρόπος νὰ τὸν ξεμπερδεύσωμεν χωρὶς νὰ ἐνοχοποιηθῶμεν. Κατὰ τὴν νύκτα τοῦ εἰσπρακτορὸς, ἐξ αἰτίας τῆς διαβολοσελήνης ἀνεγνωρίσθην ἀπὸ ἓνα ἀμαξηλάτην, καὶ ἔδωκα τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου νὰ μὴ ἐργασθῶ πλέον εἰς τὸ ἐξῆς μὲ αὐτὸ τὸ φανάρι ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν. Βλέπετε, δὲν ὑπάρχει μέσον νὰ τὸ σβύσῃ κανεὶς.

— Πρέπει πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ ἀποδώσετε εἰς τὸν Πικέτον τὸ ὠρολόγιον καὶ τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα τοῦ ἐπῆρατε, εἶπεν ὁ Κ. Γορσάζ. Σὰς ὑποπτεύεται, καὶ ἐὰν σὰς καταγγείλῃ θὰ συλληφθῆτε...

— Καὶ αὐτὸ θὰ σὰς ἔθετεν εἰς ἀμηχανίαν, διέκοψεν ὁ κλέπτης ὅστις ἦτο ἐγγὺς νὰ καταστῇ δολοφόνος, ἐννοῶ τοῦτο· θὰ μὲ ἐφυλάκιζον, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ ὠραίος Δωδιὰν θὰ ἐξηκολούθει νὰ ἀναβαίνει τοὺς τοίχους τοῦ κήπου. Συμφωνῶ εἰς τὴν ἀπόδοσιν· καὶ ὑπάγω ἀμέσως νὰ ἀποδώσω εἰς τὸν Πικέτον ὅσα τοῦ ἐκλεψα. Δὲν ἐτρελάθηκα διὰ τὴν παραβάσαν του ἡ ὁποία δὲν ἤξιζε τὸν κόπον τὸν ὁποῖον κατέβαλα διὰ νὰ τὴν λάβω.

Ἀποφασισθέντος ὀριστικῶς τοῦ σχεδίου, οἱ δύο ἄνδρες ἀπεχωρίσθησαν· ἀλλ' ὁ Καλοχέρης πρὶν ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου ἤρᾶν νησε διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ τὰς ἐλαχίστας γωνίας μετὰ τῆς νοήμονος προσοχῆς ἦν ἔχουσιν οἱ ἐξησκημένοι κλέπται. Εἶδε τὴν μυστικὴν θέσιν τοῦ συρταρίου ὅπου ὁ γέρον ἐκρυπτε τὸν χρυσὸν του καὶ τὸν τρόπον δι' οὗ ἐκλείετο τὸ συρτάριον, ἐσπούδασε τὴν κατασκευὴν τοῦ παραθύρου, καὶ εἶδεν ὅτι δὲν εἶχεν ἐσωτερικὰ φύλλα. Ἐξῶθεν ἀπλοῦν δικτυωτὸν τὸ προεφύλαττεν ἀπὸ ἀναβάσεως ἦν καθίστα εὐχερῇ τὸ μὴ ὑψηλὸν τοῦ ἰσογείου. Εὐχαριστηθεὶς διὰ τὴν ἐρευνάν του, ἐχαίρεισεν εὐλαδῶς τὸν ἀνθρώπον εἰς τὸν ὁποῖον ἐπωλήθη, καὶ μετέβη εἰς τὸν κήπον διὰ νὰ εὔρῃ τοὺς συντρόφους του μὲ τὸ σὺνθετες αὐτοῦ ἀτάραχον καὶ πρᾶον ὕψος.

Μετὰ μεσημβρίαν ὁ Κ. Γορσάζ, ἐνῶ περιεπάτει μὲ βραδέα βήματα εἰς τινὰ δενδροστοιχίαν τοῦ κήπου, εἶδεν ἐκ νέου νὰ τὸν πλησιάζῃ ὁ κηπουρὸς του.

— Χωρὶς ἄλλο θὰ μοῦ ἔκαμαν μάγια, τῷ εἶπεν ὁ κύρ Πικέτος τοῦ ὁποίου ἡ ἡλιοκαὴς φυσιογνωμία ἐφαίνετο διπλασίως εὐθυμος ἐκ χαρᾶς καὶ ἐκπλήξεως. Φαντασθῆτε, κύριε Γορσάζ, ὅτι τὸ ὠρολόγιόν μου καὶ τὰ χρήματά μου ἐπανευρέθησαν εἰς τὸ θυλάκιόν μου χωρὶς νὰ ἐννοήσω πῶς ἐπέσρεψαν. Ἐὰν ὑπῆρχον ἀκόμη μάγοι, τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο φανερόν· ἀλλὰ σήμερον κανεὶς πλέον δὲν πιστεύει εἰς αὐτὰς τὰς ἀνοησίας.

— Κανείς ἐκ τῶν συντρόφων σας θὰ ἠθέλησε νὰ ἀστείθῃ μαζὶ σας, ἀπεκρίθη ὁ γέρων ἀνασηκώσας τοὺς ὤμους καὶ ἐξ-
κολουθῶν τὸν περίπατόν του.

— Ἀδιάφορον, ἐσκέφθη ὁ Πικέτος, δὲν θὰ μοῦ εὐγάλουν τὴν ιδέαν ὅτι ὁ Καλοχέρης εἶναι πανοῦργος, καὶ ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν τοῦ Κ. Γορσάζ, θὰ τὸν ἐξεφορτωνό-
μην εὐμορφα εὐμορφα.

III

Περὶ τὰ μέσα τῆς ἀκολούθου νυκτὸς, παράδοξος συνάντησις ἐγένετο ἐπὶ τῆς κο-
ρυφῆς τοῦ τοίχου ὅστις ἐκλείε τὸν κήπον τοῦ Κ. Γορσάζ πρὸς τὸ μέρος τῆς δεινδρο-
στοιχίας τῶν πλατάνων. Δύο ἄνθρωποι οὔτινες ἀνέρριχῶντο τὸν τοίχον ἐκείνον, ὁ εἰς ἑξῶθεν καὶ ὁ ἕτερος ἑσῶθεν, εὐρέθησαν ἀπροσδοκῆτως ἀντιμέτωποι ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ ὕψος. Ἐξίσου πτοηθέντες διὰ τὴν ἀπρόοπτον ἐκείνην ἐμφάνισιν, ὀλίγον ἐλει-
ψε νὰ πέσωσιν. Ἐν ἐλλείψει σκέψεως, τὸ ὀρμέφυτον τοὺς προεφύλαξεν ἀπὸ τὴν πτώσιν· ἐκρεμάσθησαν εἰς τὴν αἰχμὴν τῶν λίθων, τὴν διεσκέλισαν δι' ἄλματος ῥω-
μαλέου, διὰ νὰ σταθῶσιν ἐπὶ πεδίου στε-
ρεωτέρου παρὰ τὰ στηρίγματα τὰ ὅποια μετεχειρίσθησαν διὰ τὴν ἀνάβασίν των, καὶ ἔμειναν πρὸς στιγμὴν ἀκίνητοι ἀπέ-
ναντι ἀλλήλων σφίγγοντες μεταξὺ τῶν σκελῶν των τὸν τοίχον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ διατηρῶσι τὰς χεῖρας ἐλευθέρως διὰ πι-
θανὴν πάλην. Ἦσαν τοσοῦτον πλησίον ἀλ-
λήλων ὥστε μὲ ὅλον τὸ σκότος ἠδυνήθη-
σαν νὰ ἰδῶθῶσι καὶ μετ' ὀλίγον νὰ ἀνα-
γνωρισθῶσιν. Ὁ ἑξῶθεν ἐρχόμενος εἶδεν αἴ-
φνης ὑψωθέντα τὸν βραχίονα τοῦ ἀντιπά-
λου του καὶ εἰς τὸ ἀμυδρὸν φῶς τοῦ οὐρα-
νοῦ διέκρινε τὴν λεπίδα ἐγχειριδίου ἢ μα-
χαίριου. Ἡ ὀπισθοχώρησις ἦτο ἀδύνατος, ἡ προσδοκία θανάσιμος. Μὴ ἔχων ὅπλα, ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου ὅστις ἦτο ἔτοι-
μος νὰ τὸν κτυπήσῃ, ἔδραξεν διὰ τῆς μιᾶς χεὶρὸς τὸν βραχίονά του καὶ διὰ τῆς ἐτέ-
ρας ἐσφιγξέ τραχέως τὸν λάρυγγά του.

— Καλοχέρη, ρίξε τὸ μαχαῖρί σου, τῷ εἶπε χαμηλοφώνως, ἄλλως σὲ ρίχνω κάτω ἀπὸ τὸν τοίχο.

Ἦναγκασμένος νὰ ὑπακούσῃ ἐπὶ ποινῇ θανάτου, ὁ κατὰδικος ἀφῆκε τὸ ὅπλον του νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ κήπου.

— Κύριε Δωδιάν, ἀφήσατέ με νὰ κατα-
βῶ, εἶπε τότε διὰ φωνῆς διακεκομμένης· δὲν σὰς ἐμποδίζω νὰ εἰσέλθετε, μὴ μ' ἐμπο-
δίσετε νὰ ἐξέλθω.

— Θὰ διέπραξες κλοπὴν, εἶπεν ὁ Ἀρ-
θοῦρος· δὲν ἀναβαίνουν τοὺς τοίχους χωρὶς νὰ ἔχουν κακοὺς σκοπούς.

— Ἀλλὰ τοὺς ἀναβαίνετε καὶ σεῖς, ἀπεκρίθη ὁ Καλοχέρης· εἰσθε λοιπὸν κλέ-
πτης;

Μείνας ἄφωνος ἔνεκα τῆς ἀποκρίσεως ταύτης, ὁ ἔραστής τῆς Λουκίας ἐσκέφθη ὅτι καὶ ἂν διεπράχθη κλοπὴ, τῷ ἦτο ἀδύ-
νατον νὰ συλλάβῃ τὸν ἐνοχον χωρὶς νὰ ἐνοχοποιήσῃ τὴν γυναῖκα τὴν ὁποίαν ἡ-
γάπα.

— Ἄν τὸν ἀρήσω νὰ ἀπέλθῃ, ἐσκέφθη, βεβαίως θὰ ἔχῃ συμφέρον νὰ σιωπήσω· διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς δὲν θὰ εἰπῇ τίποτε.

Ἀπαλλαγὴς τοῦ διπλοῦ σφιγκτήρος ὅ-
στις εἶχε συστρέψει τὸν βραχίονά του καὶ σχεδὸν ἀφαιρέσει τὴν ἀναπνοήν του, ὁ Κα-
λοχέρης ἐκλινε χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε καὶ ἐψηλάφησεν ἐκτὸς τοῦ τοίχου. Εὗρε μετ' ὀλίγον τὸ σχοινίον μὲ τοὺς κόμβους ὅπερ μετεχειρίσθη ὁ Ἀρθοῦρος καὶ ὅπερ ἐστη-
ρίζετο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ τοίχου δι' ἄρ-
παγίου ριφθέντος διὰ χειρὸς στιβαρᾶς καὶ γεγεμνασμένης. Ὁ κατὰδικος τὸ ἔδραξεν ἰσχυρῶς καὶ στραφεὶς πρὸς τὰ ἑξῶ ταχέως, ἤρχισε νὰ καταβαίνει. Εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ δρόμου ἐστάθη αἴφνης καὶ ἀνέβη ἐκ νέου μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος μεθ' ἧς εἶχε κα-
ταβῆ.

— Μήτε εἶδαμεν μήτε ἀνεγνωρίσαμεν, εἶπε πρὸς τὸν νεανίαν· ἄλλως ἐὰν μὲ κα-
ταγγείλετε, θὰ διηγηθῶ ὅτι σὰς εἶδα νὰ ἐμβαίνετε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας Γορσάζ.

Χωρὶς νὰ περιμείνῃ ἀπόκρισιν ὁ Καλο-
χέρης ὠλίσθησε μέχρι τῆς γῆς καὶ ὥρμησε πρὸς τοὺς ἀγροὺς ὅπου χάρις εἰς τὸ σκότος ἐγινε μετ' ὀλίγον ἄφαντος.

Ὁ Ἀρθοῦρος ἔμεινεν ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀκί-
νητος εἰς τὴν θέσιν ὅπου τὸν ἀφῆκεν ὁ κα-
τάδικος. Ἡ ιδέα τοῦ ὅτι τὸ μυστήριον τῶν

ἐρώτων του ἦτο εἰς τὴν διάκρισιν τοιούτου ἀθλίου τῷ ἐπροξένησε λύπην μεμιγμένην μετ' ὀργῆς· ἔπειτα προσεπάθησε νὰ καθησυχάσῃ σκεπτόμενος ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ φοβῆται καμμίαν ἀδιακρισίαν ἐκ μέρους ἀνθρώπου ἐνδιαφερομένου καὶ αὐτοῦ νὰ τηρηθῇ ἐχεμύθεια. Ἐν τούτοις, μὲ ὅλους τοὺς ἀγῶνας τοὺς ὁποίους κατέβαλε διὰ νὰ ἀποδιώξῃ ἐκ τοῦ πνεύματός του τὴν ἐντύπωσιν ἣν τῷ ἐπροξένησε τὸ δυσάρεστον ἐκεῖνο παρεμπесόν, ἡσθάνθη ἀόριστον φόβον τὸν ὁποῖον καθ' ὅλους τοὺς κινδύνους τῶν νυκτερινῶν ἐκείνων συνεντεύξεων δὲν εἶχεν αἰσθανθῇ. Ἀντὶ νὰ καταβῇ ταχέως εἰς τὸν κῆπον, ὡς ἐσυνείθιζεν, ἐδίστασε καὶ ἠτοιμάσθη νὰ ὀπισθοχωρήσῃ· ἀλλ' ἐσκέφθη ὅτι ἡ Λουκία τὸν περιέμενε, καὶ ὁ ἔρως ὑπερίσχυσε τῆς φρονήσεως. Μετεβίβασεν εἰς τὰ ἐντὸς τοῦ τοίχου τὸ σχοινίον μὲ τοὺς κόμβους καὶ εἶδε τότε ὅτι τὴν φορὰν ταύτην τῷ ἦτο ἀνωφελές· διότι, ὅπως εὐκόλυνη τὴν φυγὴν του ὁ Καλοχέρης εἶχε στήσῃ μίαν ἐκ τῶν μεγάλων κλιμάκων τὰς ὁποίας μετεχειρίζοντο εἰς τὸν κῆπον. Ὁ Δωδιὰν ἐπάτησε μετ' ὀλίγον εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ μὲ ὅλον τὸ βαθὺ σκότος διευθύνθη διὰ τῶν δένδρων ὡς ἄνθρωπος γνωρίζων τὸν σκοτεινὸν ἐκεῖνον λαβύρινθον. Πλησιάσας εἰς τὸ περίπτερον, ἐσταμάτησεν αἶφνης διότι ἐνόμισεν ὅτι ἀνεξήγητος κρότος διέρρηξε τὴν σιωπὴν μόλις ταρattoμένην μέχρι τότε ὑπὸ τῆς μονοτόνου αὔρας ἣτις ἔσειε τὰ φυλλώματα. Μὴ ἀκούων πλέον τίποτε, ἐπανελάβε τὴν πορείαν του· ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως, ἦχος μᾶλλον εὐδιάκριτος καὶ ὁμοιος μὲ φωνὴν ἀνθρώπου καλοῦντος ἄλλους τὸν ἐσταμάτησεν ἐκ νέου. Πολλὰ κραυγαί, ἐξερχόμεναι πολλαχόθεν, διεδέχθησαν ἀλλήλας ταχέως καὶ ἐφάνησαν ἀνταποκρινόμεναι. Ἦτο προφανές ὅτι ἡ διαπραχθεῖσα κλοπὴ, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὑπὸ τοῦ Καλοχέρη, ἀφύπνισε τοὺς κατοίκους τῆς οἰκίας καὶ ἔτρεχον ἐν τῷ κήπῳ. Μὲ ταχύτητα ἐλάφου ἣτις ἀκούει τὰς πρώτας ὕλακας τῶν θηρευτικῶν κυνῶν, ὁ Ἀρθοῦρος ἔσπευσε πρὸς τὸ μέρος ἐξ οὗ εἶχεν εἰσελθεῖ· ὀλίγον ὅμως πρὶν φθάσῃ ἐκεῖ εἶδε τρέχουσιν ἑμπροσθέν του φλόγα ὁμοίαν πυγολαμπίδος.

Διέκρινε μετ' ὀλίγον ἄνθρωπον κρατοῦντα φανὸν καὶ διατρέχοντα μεγάλοις βήμασι τὴν στενὴν δένδροστοιχίαν ἣτις διήρχετο παρὰ πλεύρῳ τοῦ τοίχου. Ἰδὼν τὴν κλίμακα ἐστάθη ὡς θηρευτικὸς κύων ὁσφραίνόμενος ἔχνος τι καὶ ἤρχισε νὰ ἐκβάλλῃ κραυγὰς τὰς ὁποίας ἄλλαι φωναὶ ἐπανελάβον εἰς τινα ἀπόστασιν. Μετ' ὀλίγον δύο φῶτα ὡς τὰ πρῶτα ἐφάνησαν διὰ τῶν δένδρων, καὶ ὁ ἐραστὴς τῆς Λουκίας εἶδεν ὅτι ἡ φυγὴ τῷ ἦτο κεκλεισμένη. Ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν, ἔπειτα ἐνόησεν ὅτι φρονιμώτερον ἦτο νὰ προὑπαντήσῃ τὸν κίνδυνον ἢ νὰ φύγῃ ἄνευ ἐλπίδος νὰ ἀπαλλαγῇ. Ἐπροχώρησε λοιπὸν πρὸς τοὺς ἀναζητοῦντας οἵτινες εἶχον συναθροισθῇ περὶ τὴν βάσιν τῆς κλίμακος ὅπου συνεζήτουν λίαν ζωηρῶς. Εἰς τὴν θέαν τοῦ νεανίου ὅστις ἐξῆλθεν αἶφνης ἐκ τῶν δένδρων, διεδόθη γενικὴ συγκίνησις. Οἱ φρονιμώτεροι δὲν ἐκινήθησαν, ἀλλ' ὁ τολμηρότερος ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ νεοελθόντος τὸν ὁποῖον δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ ἀναγνωρίσῃ.

— Τί τρέχει λοιπὸν, Πικέτε; εἶπεν ὁ Ἀρθοῦρος ἀπωθὼν τὸν ἀρχηγὸν τῆς νυκτερινῆς ἐκείνης περιπολίας ὅστις τὸν εἶχε δράζει ἐκ τοῦ περιλαιμίου.

— Πῶς! εἰσθε ὑμεῖς, κύριε Δωδιὰν; ἀπεκρίθη ὁ κηπουρὸς ἐκπλαγεὶς διὰ τὴν τοιαύτην συνάντησιν.

— Τί συνέβη καὶ τί σημαίνει ὅλη αὕτη ἡ κίνησις; ἐπανελάβε ὁ νεανίας.

— Ἀλοίμονον! εἶπεν ὁ Πικέτος, ἐδολοφονήθη ὁ δυστυχὴς Κ. Γορσάζ.

— Ἐδολοφονήθη! ἀνέκραξεν ὁ Δωδιὰν ὠχρίων.

— Εἰς τὰ γεμάτα! τοῦ ἔδωκαν κῆτι μαχαιριαῖς ποῦ εἶναι νὰ φρίξῃ τινάς! Τρέχομεν κατὰ πιν τοῦ δολοφόνου ὁ ὁποῖος βεβιάως θὰ ἐσώθῃ ἀπ' ἐδῶ, διότι ἰδοὺ ἀκόμη ἡ σκάλα μου τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθη ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος... Ἀλλὰ πῶς εἰσθε τοιαύτην ὥραν ἐντὸς τοῦ κήπου; ἐξηκολούθησε παρατηρῶν τὸν νεανίαν μὲ ὕφος δύσπιστον.

Ὁ Ἀρθοῦρος ἔλαβε καιρὸν νὰ ἐφεύρῃ ἱστορίαν τινὰ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον πιθανὴν διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν δύσκολον θέσιν εἰς ἣν εὕρισκετο.

— Ἐξ ὧν μου εἶπατε, ἀπεκρίθη, εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶδατε τὸν δολοφόνον.

— Ποῖος ἦτο, ποῖος ἦτο; ἠρώτησαν συγχρόνως οἱ τρεῖς ἄνδρες περικυκλοῦντες αὐτόν.

— Ἐπέστρεφα ἐκ τοῦ Κωδερόλ, εἶπεν ὁ Δωδιαν, καὶ διὰ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν οἰκίαν μου διηρχόμην ἀπὸ τὴν ἀτραπὸν ἥτις εἶναι ἐκτὸς τοῦ κήπου. Αἶφνης παρετήρησα ἓνα ἄνθρωπον ὀλισθαίνοντα ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὸν τοῖχον. Τοῦτο μου ἐφάνη ὑποπτον καὶ ἐπλησίασα· ἀλλ' ἐκεῖνος ἰδὼν με τρέχοντα κατ' αὐτοῦ, ἔφυγε καὶ ἐχάθη μετ' ὀλίγον εἰς τοὺς ἀγρούς. Εἰς τὴν θέσιν του, δὲν εὔρον πλέον εἰμὴ σχοινίον προσηλωμένον εἰς τὸν τοῖχον. Φοβούμενος μήπως συνέβη δυστύχημά τι εἰς τὸν Κ. Γορσάζ, ἀνεβρίχθη διὰ τοῦ σχοινίου ἐκείνου ὅπως φθάσω ταχύτερον εἰς τὴν οἰκίαν καὶ εἰδοποιήσω τοὺς ἐν αὐτῇ. Αὐτὸ ἐμεῖλλα νὰ πράξω ὅταν παρετήρησα τοὺς φανούς σας.

— Καὶ τὸν ἀνεγνώρισάτε; ἠρώτησεν εἰς τῶν ὑπηρετῶν.

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Ἀρθούρος ἐνθυμηθεὶς τὴν ἀπειλὴν τοῦ καταδίκου.

— Μόνον ὁ Καλοχέρης θὰ ἔκαμε τὸ κακούργημα τοῦτο, εἶπεν ὁ Πικέτος· πάντοτε τὸν ὑπωπτεύομεν τὸν πανούργον ἐκεῖνον.

Εἰς τῶν ἐργατῶν ὅστις κατεγίνετο εἰς τὸ νὰ ἐρευνᾷ τὸν τοῖχον ὠρθώθη αἶφνης.

— Κρατῶ τὸ μαχαῖρι, ἀνέκραξεν· ἔχει ἀκόμη αἷμα ἐπάνω του.

Τὸ φονικὸν ὄργανον διηλθεν ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα. Ἦτο ἐγχειρίδιον ἄνευ θήκης ἐκ τῶν καλουμένων καταλανικῶν ὑπὸ τῶν ὀπλοποιῶν, καὶ τῶν ὁποίων ἡ λεπίς ἀνοιγομένη σταματᾷ δι' ἐλατηρίου. Ὁ χάλυψ ἦτο προσεκτικῶς ἐσφογγισμένος, ἀλλ' ἐν τῷ μετὰ τῆς λαβῆς συνδέσμῳ εἶχεν ἐπανεύρει τὸ αἷμα τοῦ ὁποίου ἠθέλησαν νὰ ἐξαλείψωσι τὰ ἴχνη.

— Δὲν θὰ ἦναι πολὺ μακράν, εἶπεν ὁ ἀρχικηπουρὸς, πρέπει νὰ τὸν καταδιώξωμεν ὡς λύκον λυσσασμένον καθὼς εἶναι. Ἐμπρὸς, δρόμον, παιδιά! Ἀλλὰ σεῖς, κύριε Δωδιαν, δὲν πηγαίνετε νὰ παρηγορήσετε ἐκείνην τὴν δυστυχῇ κυρίαν Γορσάζ ἡ ὁποία εἶναι σχεδὸν τρελή! Φαντασθῆτε τὴν ταραχὴν τῆς δυστυχοῦς γυναικός.

Ἐστειλαν νὰ ζητήσουν τὸν ἱατρὸν, τὸν ἐφημέριον, τὸν εἰσαγγελέα, ὅλον τὸν κόσμον! ἀλλὰ σὰς ὅσις εἰσθε φίλος τῆς οἰκίας εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σὰς ἰδῇ εὐχαρίστως.

Μυιέγγικτος ὡς ὅλοι οἱ ἔχοντες ἔνοχον τὴν συνείδησιν, ὁ Ἀρθούρος ἐνόμισεν ὅτι διέκρινεν ἐν τοῖς λόγοις ἐκεῖνοις εἰρωνικὸν τονισμόν, ξένον πράγματι εἰς τὸ ἀπλοῖκόν πνεῦμα τοῦ τιμίου κηπουροῦ. Ἐν τούτοις ἐφοβήθη μήπως ἄρνησιν τις διεγείρῃ τὰς ὑπονοίας, ἄλλως τε δὲ καὶ ἡ δυστυχία ἥτις ἐνέσκηψεν ἐπὶ τῆς Δουκίας τῷ ἐπροξένησεν ὀδυνηράν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν ἰδῇ καὶ νὰ τὴν βεβαιώσῃ περὶ τῆς αἰωνίας ἀφοσιώσεώς του, μόνης παρηγορίας ἣν ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ ἐν στιγμῇ τοιαύτης τρομερᾶς καταστροφῆς. Χωρὶς λοιπὸν νὰ ἐπιφέρῃ καμμίαν παρατήρησιν, συνώδευσε τὸν κύρ Πικέτον ὅστις ἐπανελάβε τὴν πρὸς τὴν οἰκίαν ὁδὸν φέρων ὡς πειστήριον τὸ ἐγχειρίδιον καὶ τὸ σχοινίον με τοὺς κόμβους.

— Τί προφυλάξεις ἔλαβεν ὁ κακούργος! εἶπεν ὁ κηπουρὸς βαδίζων· θὰ ἐσκέφθῃ ὅτι ἡ κλιμάξ του θὰ ἦτο πολὺ βαρεῖα ὥστε νὰ δυνηθῇ νὰ φθάσῃ τὸν τοῖχον· δι' αὐτὸ ἔφερεν αὐτὸ τὸ σχοινίον με τὸ ἀρπάγιον, ἀληθὲς ὄργανον κλέπτου. Πρέπει νὰ ἔχη κανεὶς γερὰ χέρια καὶ πόδια διὰ νὰ ἀναβῇ με τοιοῦτο σύνεργο.

— Ἀπέθανεν ὁ Κ. Γορσάζ; ἠρώτησεν ὁ Δωδιαν με ὕφος σκεπτικόν.

— Ὁ δυστυχὴς δὲν διαφέρει πολὺ ἀπὸ νεκρὸν, ἀπεκρίθη ὁ κηπουρὸς σπεύδων τὸ βῆμα.

Ὁ τόπος ὅπου διεπράχθη τὸ ἐγκλημα ἦτο τὸ ὑπνοδωμάτιον ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ γέρον πρό τινων ὥρων συνδιελέχθη μετὰ τοῦ καταδίκου. Ὁ δολοφόνος εἶχεν εἰσέλθει ἐκεῖ διὰ τοῦ παραθύρου. Ὁ Κ. Γορσάζ καταληφθεὶς κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐνῷ ἐκοιμᾶτο, ἐκτυπήθη ἀμέσως. Βεβαίως ἡ ἀντίστασις του ὑπῆρξεν ἀσθενὴς καὶ βραχεῖα, διότι τὸν εὔρον πλαγιασμένον ὡς τὸ σύνκθετος. Μόλις τὸ ἐφάπλωμά του ἦτο μετατοπισμένον. Θὰ τὸν ἐνόμιζέ τις κοιμώμενον ἐὰν αἱ ὀθόνας δὲν ἦσαν πλήρεις αἵματος. Τοῦ φόνου διαπραχθέντος, ὁ δολοφόνος εἶχε προσπαθήσει νὰ παραβιάσῃ τὸ συρτάριον. Διαρκούσης τῆς ἀποπείρας

ταύτης, ἀγγεῖον τεθειμένον ἐπὶ τῆς ἐστίας καὶ βεβαίως κινήθην, ἔπεσε μετὰ κρότου· τότε μόνον ὑπρέτης τις, κοιμώμενος εἰς γειτονικὸν δωμάτιον, ἀφυπνίσθη καὶ ἔδωκεν εἶδῃσιν.

Τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ἀρθούρου θέαμα ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀπαίσιον ἐκεῖνο μέρος ἐδιπλασίασε τὴν συγκίνησιν ἣτις τὸν εἶχεν ἤδη καταλάβει. Εἰς τὴν λάμψιν πολλῶν κηρίων τεθειμένων ὡς ἔτυχεν ἐσκιαγραφεῖτο ὄμιλος σιωπηλὸς, τεθλιμμένος, ἀλλ' ἀδρανής. Ἡ κλίνη ἐφ' ἧς ἔκειτο τὸ θῦμα ἐσύρθη εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου διὰ νὰ εὐκολύνωσι τὰς βοηθείας τὰς ὁποίας ἤρχισε νὰ δίδῃ ὁ ἰατρός. Εἰς τὸ προσκεφάλαιον, γέρον ἱερεὺς ἦτο ὄρθιος, καρδοκῶν σημεῖόν τι ζωῆς ἐπιτρέπον αὐτῷ νὰ ἐκπληρώσῃ ἐπίσης τὴν ἀποστολήν του. Ἐκ τῆς κινήσεως τῶν χειλέων του, κατεφαίνετο ὅτι διὰ νὰ προσευχηθῇ δὲν περιέμεινε νὰ συγχωρήσῃ πρῶτον. Οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνδρες περιβεβλημένοι μὲ καθήκοντα ἐπίσης τραχέα, σχεδὸν ἐπίσης ἱερά, εἶχον φθάσει συγχρόνως. Εἰθισμένοι νὰ συναντῶνται παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῶν ψυχοῤαγούντων, μόλις εἶχον ἀνταλλάξῃ μίαν λέξιν· χωρὶς νὰ χρονοτριβήσῃ ὁ ἰατρός ἤρχισε τὸ ἔργον του, ὁ δὲ ἱερεὺς ἐπερίμενε τὸ ἰδικόν του.

Εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίνης, ἡ σύζυγος τοῦ δολοφονηθέντος γέροντος ἴστατο ἀκίνητος. Οὔτε ἐν δάκρυον δὲν ἔτρεχεν εἰς τὰς παρειάς της, οὔτε εἰς στεναγμὸς δὲν ἐξήρχετο τοῦ στόματός της· ἐπίσης ὡχρὰ ὡς ἂν αὐτὴ ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ, μὲ ὄμμα ἀτενὲς καὶ ὀδόντας συνεσφιγμένους, παρτήρει τὸν σύζυγόν της μετ' ἀφώνου ἀκινήσιας· καὶ διὰ νὰ βλέπῃ καλλίτερον ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, διὰ κινήματος παραφόρου, τὴν μελανὴν κόμην της περιεχυμένην ἐν ἀταξίᾳ ἐπὶ τοῦ μετώπου της καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων της.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ ἐραστοῦ της ἡ Λουκία δὲν ἔδειξεν οὔτε ταραχὴν οὔτε ἔκπληξιν, ἐφαίνετο δὲ ὅτι ἡ ὑπερβολὴ τῆς συγκινήσεώς της ἐστείρευσε ἐν ἑαυτῇ τὴν πηγὴν τῶν χυδαίων αἰσθημάτων· διὰ βλέμματος βαθέος, τῷ ἔδειξε τὸ ἄψυχον σῶμα τοῦ γέροντος καὶ ἐπανελάβεν ἀμέσως

τὴν ἀπαθῆ στάσιν της ἣτις ἐνθύμιζε τὰ θύματα τῆς ἀρχαίας εἰμαρμένης. Ἡ συνειδησις λικνιζομένη καὶ ἀποκοιμιζομένη συχνάκις ὑπὸ τοῦ πάθους ἀφυπνίζεται πάντοτε πρὸ τῆς θέας τοῦ θανάτου. Ὅταν εἶδε, πλέοντα εἰς τὸ αἶμά του, τὸν ἄνθρωπον τοῦ ὁποίου εἶχε προδώσει τὴν φιλοξενίαν, ὁ Ἀρθούρος ἠσθάνθη μεταδιδόμενον εἰς τὴν ψυχὴν του μέρος τῶν ἐλέγχων ὅσοι ἐβασάνιζον τὴν καρδίαν τῆς μοιχαλίδος γυναικός. Κατὰ τὴν ὑπερτάτην ἐκείνην στιγμὴν, νὰ ἀποτείνῃ μίαν λέξιν εἰς τὴν ἀγαπωμένην γυναῖκα, ἐν βλέμμα, μίαν σκέψιν τῷ ἐφάνη μισητὴ βεβήλωσις. Ἀντὶ νὰ τὴν πλησιάσῃ, ἤλθε πρὸς τὸν ἱερέα καὶ τῷ εἶπε χαμηλοφώνως·

— Ὑπάρχει ἐλπίς νὰ σωθῇ;

— Ὁ Θεὸς τὸ γινώσκει! ἀπεκρίθη ὁ γέρον ὑψὼν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ἐπὶ πολλὰς ὥρας αἱ προσπάθειαι τῆς τέχνης ἀπέβησαν ἀτελεσφόρητοι. Ὁ Κ. Γορσάζ δὲν ἐπανελάμβανε τὰς αἰσθήσεις του, καὶ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἡ ἀναπνοὴ του ἐφαίνετο ἐγγίζουσα νὰ ἐκλείψῃ. Ὁ ἰατρός ὅστις εἰς τὴν πρώτην ἐπιθεώρησιν τῶν πληγῶν ἐνόμισεν ὅτι δὲν ἦσαν θανάσιμοι, ἤρχισεν ἤδη νὰ χάνῃ πᾶσαν ἐλπίδα. Ἡ ἄκρα ἀναισθησία τὴν ὁποίαν κατ' ἀρχὰς εἶχεν ἀποδώσει εἰς τὴν ῥοτὴν τοῦ αἵματος καὶ τὴν ἀδυναμίαν τῆς ἡλικίας, παραιρεσιμένη πέραν τοῦ δέοντος, τῷ ἐνέπνευσε τὸν φόβον μήπως ζωτικόν τι ὄργανον ἐβλάφθη ὑπὸ τοῦ ἐγχειριδίου τοῦ δολοφόνου. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκλινε πρὸς τὸν πληγωμένον καὶ ἠκροῶτο μετ' ἀνησυχίας τὴν ἀσθενῆ ἀναπνοὴν δυσχερῶς ἐκπεμπομένην τοῦ στόματος. Τέλος νευρικαὶ τινες συστολαὶ συνέπτυξαν τὴν ἐπιτάφιαν ἀκινήσιάν ἣν ἐτήρει μέχρι τότε ἡ μορφή τοῦ γέροντος· ἡ ἀναπνοὴ του ἐγένετο ἰσχυροτέρα, καὶ μετὰ ὀδυνηρὸν ἀγῶνα τὰ βλέφαρά του διηνοιγνῆσαν. Προσεπάθησε νὰ ἀνασηκωθῇ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατῴρθησε καὶ ἔμεινε ἐπὶ τινὰ χρόνον μὲ στόμα καὶ ὀφθαλμοὺς ἀνοικτὰ ἂν καὶ δὲν ἠδύνατο ἀκόμη μήτε νὰ ἰδῇ μήτε νὰ ὁμιλήσῃ.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ).

(ἐκολουθεῖ).